

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

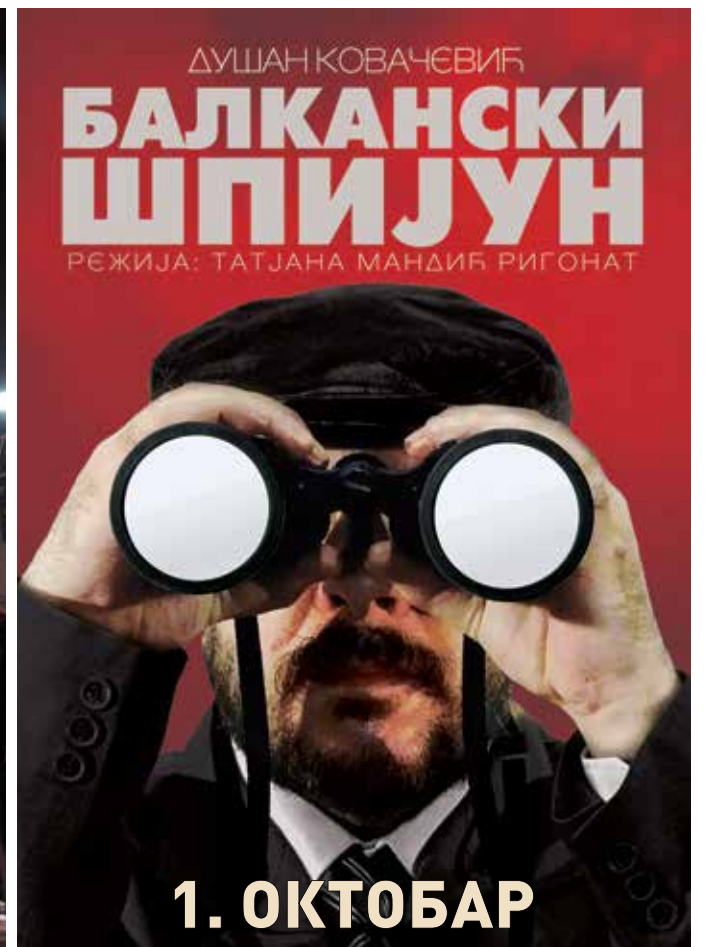

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

СПЕКТАКУЛАРНИМ ОПЕРСКИМ КОНЦЕРТОМ ОТВОРЕНА ЈУБИЛАРНА 150. СЕЗОНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Магично вече на Савској променади

Поводом значајног јубилеја – 150 година постојања Народног позоришта у Београду, као и почетка нове сезоне, 22. септембра на Савској променади, шеталишту у оквиру „Београда на води“, пред неколико хиљада одушевљених посетилаца, одржан је оперски гала концерт са више од 200 учесника.

У оквиру овог спектакла на отвореном под називом „Опера на води“, који је почео чувеном темом „Грилица“ из балета Стевана Христића „Охридска легенда“, публика је уживала у популарним аријама, дуетима и хорским нумерама из познатих опера које су највећим делом заступљене на редовном репертоару Националног театра – „Фигарова женидба“, „Риголето“, „Вертер“, „Хофманове приче“, „Евгеније Оњегин“, „Набуко“, „Тоска“, „Кармен“, „Дон Карлос“...

Прва премијера у новој сезони биће одржана прекосушра, 1. октобра, у 20,30 часова на сцени „Раиша Плаовић“. Реч је о „Балканском шпијуну“, чувеном драмском комаду Душана Ковачевића који говори о Илији Чворовићу, човеку њуном сираха, чија уверења и ревности више не шребају никоме, ња захваљујући њоме, сви његови њосијуци њосијају њрошескни и смешни. Нову њосијавку, с брижљиво одабраном њлумачком екијом коју у улози њлавној јунака њредводи Љубомир Бандовић, режисра Тања Мандић Рионај.

Под диригентском управом Дејана Савића, у режији Иване Драгулиновић Маричић, уз Оркестар и Хор, учествовали су прваци Опере Народног позоришта у Београду Владимир Андрић, Снежана Савичић Секулић, Дејан Максимовић, Софија Пижурица, Александра Ангелов, Јанко Синадиновић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Александар Стаматовић, Душан Плазанић, Миодраг Д. Јовановић и Јадранка Јовановић.

Као специјални гост наступио је чувени српски виолиниста Јован Колунџија који се представио најпознатијом нумером француског композитора Камија Сен Санса „Рондо Капричозо“.

Овај прворазредни културни догађај, као поклон Београђанима и свим посетиоцима главног града Србије, уз оваквације је завршен „Винском песмом“ из Вердијеве „Тра-

вијате“, а потом је, на бис изведена чувена српска корачница „Марш на Дрину“ Станислава Биничког.

У гледалишту смештеном у ексклузивном амбијенту поред реке, у непосредној близини некадашње Ђумрукане, првог београдског позоришта које је претходило оснивању Националног театра, осим многобројних страних туриста, виђене су и читаве породице у три генерације. Заједно са њима, уживали су и њихови наследници, бројни клинци и клинцезе, којима је то био први сусрет са опером. Остаће им, сигурно, дубоко у сећању. Јер, било је то, заиста, величанствено, магично вече на Савској променади. Истински спектакл за очи и душу, достојан почетка обележавања овог великог и за целу српску културу и историју веома значајног јубилеја.

■ М. Безбрадица ■

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

АУДИЦИЈА ЗА ОПЕРСКИ СТУДИО

Аудиција за пријем нових полазника Оперског студија „Борислав Поповић”, коју организује Народно позориште у Београду, биће одржана у петак 5. октобра, у 12 часова, на Великој сцени. Право на полагање аудиције имају кандидати који су дипломирали или се налазе на студијама соло певања, на некој од високошколских институција у Републици Србији или иностранству.

Усавршавање у Оперском студију је бесплатно и траје две године. За аудицију кандидати треба да припреме по три арије

из репертоара Оперe по сопственом избору (програм). Ако неко има свог корепетитора треба да наведе његово име и презиме у пријави. Остали кандидати достављају уз пријаву ноте за позоришног корепетитора. Пријаве се примају од 20. септембра од 10,00 до 14,00 часова у канцеларији Оперског студија (55.25) дирекције Оперe Народног позоришта, Београд, Француска 3, III спрат. Пријаве морају да садрже: кратку биографију, податке о досадашњем школовању, контакт телефон, e-mail адресу и програм (у два примерка). Уз пријаву доставити и очитану личну карту. Сва обавештења у вези са програмом аудиције кандидати могу добити на телефон 060 224 0015 код организатора сектора Оперe Драгане Ивковић, сваког радног дана од 10,00 до 14,00 часова.

Р.П.Н.

ПЛОДАН ИНИЦИЈАТИВНИ САСТАНАК

На иницијативу Народног позоришта у Београду, недавно је одржан веома плодан и садржајан иницијативни састанак представника институција културе које у свом саставу имају професионални играчки ансамбл, са темом Иницијатива за доношење законских решења у циљу унапређења рада установа културе у области уметничке

игре. Опште је позната ситуација да због недостатка одговарајућих законских решења институције културе и играчи имају акумулиране проблеме у вези са

одласком у пензију и преквалификацијом у сродна занимања, тако да је забрана запошљавања и рационализација јавног сектора уз претходне теме, била предмет овог састанка, који треба да представља први у низу до формулација предлога решења стања у коме се професионални ансамбли уметничке игре налазе. Осим овога, изнесени су и основни проблеми са којима се свака институција понаособ сусреће, а своје виђење презентовали су редом представници Народног позоришта у Београду, Српског народног позоришта из Новог Сада, ансамбли народних игара и песама „Коло“ из Београда и „Венац“ из Грачанице као и Позориште на Теразијама као градске институције, затим Удружење балетских уметника Србије и Синдиката балетских играча. Након овог иницијалног састанка, одржаног у Библиотеци Народног позоришта, учесници су се сложили да би се на једном од наредних сусрета требало усагласити око модела решења и координације удружених наступа према релевантним државним институцијама, са циљем да се у догледно време заједничким снагама унапреди рад професионалних играчких ансамбала у нашој земљи.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ | ДЕЈАН САВИЋ, УПРАВНИК НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У

Богата позоришна историја

Претходна сезона је била веома успешна, поново смо поставили неке нове рекорде у посети, гледаности, броју награда за наше представе и уметнике, тако да је оправдано рећи да смо задовољни постигнутим резултатима, каже на почетку интервјуа за „Позоришне новине“ управник Националног театра Дејан Савић сумирајући, у најкраћем, резултате остварене у 149. сезони.

„С друге стране, ред је да се каже и чиме нисмо задовољни. Реч је о броју наступа по Србији, јер испада да смо више гостовали по иностранству него у својој земљи, као и чињеници да је неопходно осмислити наступе ван своје куће, на отвореном. Али, то се сада битно мења после успешно изведеног концерта „Опера на води“ којим смо отворили јубиларну 150. сезону.

● **С обзиром на то да Београду хронично недостају културни садржаји такве врсте, а који су уобичајени у светским метрополама, какве су шансе да ова манифестација постане традиционална?**

Шансе су више него реалне, с обзиром на огроман успех концерта и број посетилаца, упркос одлагању и нестабилним временским приликама. Као и обично, када је култура и пројекти такве врсте у питању, овом идејом се бавимо више година уназад, али тек сада су сте стекли услови. Појавио се спретан продуцент који нам је омогућио да своју уметност прикажемо великом броју гледалаца. Укратко, нека наши пријатељи очекују овако нешто или чак и боље и веће, на почетку наредне сезоне.

● **Но, вратимо се сада актуелној слављеничкој сезони. Када говоримо о репертоару, она би највећим делом требало да се базира на делима домаћих аутора?**

Сматрам потпуно исправном одлуку да се репертоар Народног позоришта у јубиларној сезони посвети и повери домаћим уметницима, ствараоцима и реализаторима. У Драми је ово најлакше спровести, и ту ћемо видети дела Нушића, Станковића, Андрића и Душана Ковачевића. Опера је пажњу посветила највећем ствараоцу на овом пољу у нас, Коњовићу и његовој „Коштани”, као и „Ленки” Мирослава Штаткића. Најзад, Балет се одлучио за искорак у овом програму, предлогом да се сачини нова кореографија „Лабу-

довог језера” Чајковског. Све у свему, изузетно интересант и захтеван програм којим, макар делимично, одужујемо дуг домаћим ствараоцима.

● **Централна свечаност поводом 150. година Народног позоришта биће одржа-**

Савић је лејос добио Орден италијанске звезде у ранју вијеза, а најрађен је за личне заслуге на јачању пријатељства и сарадње Италије и Србије на пољу културе и уметности. У присуству чланова Савићеве породице, колега, пријатеља и личности из јавног и културног живота, на свечаности одржаној 12. јула у Амбасади Италије у Београду, амбасадор Карло Ло Кашио је напустио да је Савић, као управник Народног позоришта, не само учествовао сарадњу са мноштвом ојерским установама у Италији, него је својим залагањем омогућио и да се на репертоару те Куће нађу традиционалне италијанске ојере у извођењу италијанских уметника. Према амбасадоровим речима, Савићеве резултати у музици се уписују у део дуге традиције залагања културних институција и плодноне сарадње између италијанских и српских уметника.

на 22. новембра на Великој сцени. Како теку припреме за обележавање тог веома значајног датума?

С обзиром на значај датума и јубилеја који не превазилази само позоришне димензије, него

постаје друштвена и државна прослава, као и најављене највише госте у дворани, уместо редовне премијере, за Дан позоришта ће се одржати Свечана академија. Том приликом, уз учешће државног врха, културних посленика

и пријатеља Народног позоришта, биће приказан пребогати историјат и највиши донети наше Куће. Већ се увелико ради на осмишљавању програма, бирању учесника и садржаја ове вечери, која ће ући у анале позоришног живота у нас.

● **Колико и у којој мери Народно позориште за све то има подршку од ресорног министарства?**

Министарство културе и информисања прати активности Народног позоришта када је редовна сезона у питању, а поготово са пажњом позитивно одговара и, у оквиру својих овлашћења и могућности, издваја неопходна средства за реализацију превиђених програма и манифестација. Не треба заборавити да је ове године отворен Народни музеј, Музеј савремене уметности, те да су у плану још неки капитални пројекти, тако да је тешко очекивати да се сва пажња посвети Народног позоришту. Но, ми сами смо тога свесни и зато велики део посла преузимамо спремно на себе.

● **Већ извесно време, одвијају се и радови на реконструкцији зграде. Тренутно се сређује фасада и адаптира Велика сцена. Шта је све у вези с тим планирано да се уради и да ли ће све бити завршено у предвиђеном року?**

Радови на фасади зграде нису

БЕОГРАДУ ПОВОДОМ ПОЧЕТКА ЈУБИЛАРНЕ 150. СЕЗОНЕ

ПОНОС НАРОДА И ДРЖАВЕ

само естетске, него и безбедносне природе, јер ће спречити отпадање великих и тешких делова на плочник који би могли да угрозе безбедност пролазника. Они иду у складу са свим законима и прописима, уз редовне недељне извештаје извођача радова и потпуно су у оквиру задатих рокова. Унутрашњост дворане је такође увелико предмет радова, само много мањег обима. Мења се тапацирунг, сређују неупотребљива седишта и гланца сцена, такође, без кашњења и у сагласности са роковима и захтевима.

Маестро Савић је и овога лета имао низ веома зајажених наступиља на реномираним фестивалима у Италији. На фестивалу од државног значаја, „Музички јули“ који се традиционално 70 година одржава у Трапанију, на Сицилији, реализовао је две представе Доницетијеве духовније опере „Љубавни највиши“, а публика и стручна јавност сјајно су оценили ову продукцију и њене домаше. На 33. издању Фестивала „Средином лета“ у предивном средњовековном градићу Таљакоцу поред Рима, Савић је извео три опере, а као врхунац овогодишње ангажмана на Ајенинском фестивалу, било је учешће на једном од најзначајнијих европских оперских фестивала у Торе дел Лајо, где је наступиљао као диригент Пучинијевих наслова „Боџи“ и „Тоска“, са фестивалским Хором и Оркестром. У улози солиста веома успешно наступиљавили су се и прваци Опере Народне позоришта, баришон Александар Синадиновић.

У последњих годину дана, често сте најављивали и почетак изградње нове дворане Народне позоришта, на месту тржног центра „Стакленац“, као и реконструкцију Бумрукане, прве позоришне зграде у Србији, која данас као таква не постоји, али постоје њени темељи?

Бумрукана је већ одмакла са радовима, терен је спреман и ради се на установљавању темеља као јединог материјалног трага ове значајне грађевине. Ситуација са

Стакленцем није тако једноставна, почев од самог тржног центра који више није него што јесте у функцији, па све до обавезе да се део фасада према Дечанској улици остави као заштићена целина на месту. Најважније је да је одлука донета, да ће се нова дворана градити у оквиру реконструкције и редефинисања целог простора Трга Републике, да су радови већ почели, и да ће се са припремом

ји око 40 упражњених места и велики притисак због тога, преваходно на ансамбле. Шта се тренутно дешава у вези са тим питањем?

Народно позориште је државна, односно републичка институција од прворазредног значаја, и у том смислу, дужни смо, а то и радимо, да следимо прописе и намере државе која жели да уведе ред у области културе. Све прописе спроводимо без одлага-

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

терена кренути најкасније на пролеће. Реално звучи и уверени смо да ће тако и бити.

Народно позориште је у последњих неколико година постало обавезна туристичка дестинација, јер све чешће стижу захтеви од агенција да се за њихове клијенте играју одређене представе одређеног датума. Да ли ће тај тренд бити наставаљен и у јубиларној сезони?

Свака посета Бечу, престоници Аустрије, подразумева и вече у Државној опери, тако да се међу посетиоцима понекад нађе и више странаца него Бечлија. Можда ово не треба и не може да буде задатак и када је реч о Народном позоришту, али је чињеница да се наше представе све више траже међу иностраним посетиоцима Београда. Интересовање за дневне посете је удвостручено и утростручено последњих година, траже се и драмске представе као потенцијална атракција за странце, тако да се, сходно томе, увелико размишља о коришћењу оперских титлова за превод, макар на енглески језик, најтраженијих прозних наслова.

На конференцији одржаној крајем јуна поводом завршетка 149. сезоне, рекли сте да је Народне позориште све своје, уметничке и финансијске, обавезе у овој сезони испунило и да је у ишчекивању окончања забране запошљавања, с озбиром на то да „тренутно посто-

Савић је у авијацији боравио и у кинеском граду Фуџоу, где је у оквиру пројекта Опере Хонг Конга, музички уобличио захтевно и духовито Моцартово ремек-дело „Чаробна фрула“. Уједначено Народне позоришта је још Оперу Хонг Конга већ други путину за редом, у дворани која се сматра историјском у овом значајном центру Азије, и у којој наступиљају имена попут Пајана, Ланг Ланга, Академије „Санџа Чечилија“ и других, ишло само по себи говори о високом рангу на који домаћини сврставају наше историјске диригенте.

ња, па смо тако одговорно приступили и рационализацији и смањили свој правилник о систематизацији радних места за 111 бројева. Уз осмишљен социјални моменат, није било губитка радних места и очуван је људски радни потенцијал. Сада, након природног одлива радне снаге, у ишчекивању смо наредних потеза државе, дајући и свој допринос у виду аргументованих предлога за превазилажење постојећих проблема. Уверени смо да ће и наредни потези Владе и законодаваца управити у том правцу, и да ћемо ускоро моћи да попунимо слободна радна места квалификованим, одговорним и ангажованим појединцима.

■ Микојан Безбрадица ■

„БОЛИВУД“ ТРЕБИ НА БИТЕФУ

Музикл „Болливуд“, по тексту и у режији Маје Пелевић, на музику Ање Ђорђевић, на основу гласова публике 52.

Битефа, освојио је треће место са оценом 4,26. Највише процената гласова публике (4,58) освојила је музичка представа „Свита бр. 3 Европа“ француског редитеља Жориса Лакоста, а одмах иза ње, са оценом 4,35 нашао се комад „Шест лица тражи писца“ по тексту Луиђија Пирандела у режији Оливера

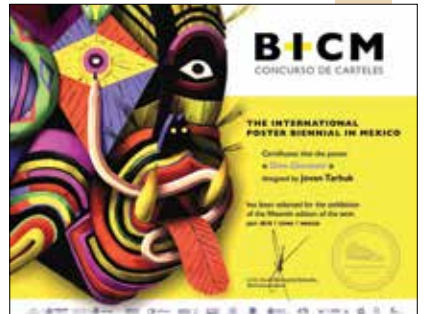
Фрџића и продукцији Сатиричког казалишта „Керемпук“ из Загребца. У „Болливуду“, који се на духовит начин бави Србијом данас из перспективе радника у култури, улоге тумаче Милош Ђорђевић, Јелена Ђокић, Данијела Угреновић, Сузана Лукић, Павле Јеринић и Бојана Ђурашковић. Представа је премијерно изведена 25. маја ове године на Сцени „Раша Плаовић“.

Р.П.Н.

ПЛАКАТИ НП У СВЕТУ

Плакати Народне позоришта обићи ће свет у току октобра и новембра, гостујући на најпознатијим светским фестивалима дизајна. Прва дестинација је Мексико, где ће плакат за оперу „Дон Ђовани“ аутора Јована Тарбука бити у главној селекцији за награду на 15. Међународном бијеналу

плаката (Bienal Internacional del Cartel en Mexico), који се отвара 30. октобра у Музеју „Франц Мејер“ у Мексико Ситију. Селекција обухвата 350 плаката разврстаних у пет категорија, од 7350 припадних плаката из целог света. Потом ће Тарбукови плакати бити приказани у Москви на чувеном Golden Bee дизајн фестивалу („Чудо у Шаргану“, „Моћ судбине“), као и на изложби позоришних плаката у Жешову у Пољској. У току новембра, моћи ће да се виде и на изложби у оквиру чувеног „Мадрид графика“ фестивала, као и на Бијеналу плаката у Еквадору.

Р.П.Н.

УСПЕХ НА ФЕСТИВАЛУ У ВЕРНИГЕРОДУ

Петорица чланова Хора Опере Народне позоришта у Београду и корепетитор Невена Живковић гостовали су успешно на Оперском фестивалу у немачком граду Вернигероду. Наши уметници, који су били ангажовани путем оперске

агентуре Сандре Миланков, наступили су 12. августа на премијерном извођењу Вердијевог „Риголета“, реализованог у фестивалској продукцији, а дан касније и на музичкој манифестацији под називом „Балкан концерт“.

У чувеној опери, за коју је либрето написао Франческо Марија Пјаве према драми Виктора Игоа „Краљ се забавља“, Милош Ђуричић, као солиста, певао је улоге Монтерона и Тамничара, Милан Панић, Милош Милојевић, Предраг Глигорић и Михајло Оташевић гостовали су у саставу Хора, док је Невена Живковић била корепетитор продукције. Наредног дана, уз клавијерску пратњу Живковићеве, наши уметници заједно са колегама из свих република бивше Југославије, наступили су на веома посећеном концерту одржаном поводом отварања цркве Liebfrauenkirche у Вернигероду, граду који се налази у савезној држави Саксонија-Анхалт, у округу Харц. Овај познати оперски летњи фестивал традиционално се одржава у дворцу из 19. века који је саграђен у стилу романтизма.

М.Б.

ЂОРЂЕВИЋУ „ЉУБИНКА БОБИЋ“

Глумац Народног позоришта у Београду Милош Ђорђевић добитник је бијеналне глумачке награде Удружења драмских уметника Србије - „Љубинка Бобић“ за 2017. годину. Ђорђевић је признање добио за улоге Алексе Жуњића у представи „Сумњиво лице“, по тексту Бранислава Нушића,

у режији Андраша Урбана и продукцији Народног позоришта у Београду и Рубеоле у представи „Удај се мушки“, по тексту Дуње Петровић, у режији Марије Липовски и продукцији Центра за интерактивну уметност Београд. Пето-

члани жири, у саставу: Олга Одановић (председник), Рада Ђуричин, Душанка Глид Стојановић, Горан Јевтић и Ирфан Менсур, разматрао је 13 номинованих глумачких остварења, а одлуку је донео већином гласова. У конкуренцији за награду била су глумачка остварења у области комедије, премијерно изведена у Србији, у периоду од 1. септембра 2015. до 31. августа 2017. године. Датум уручења признања биће накнадно саопштен.

М.Б.

ХОРВАТ И ФРЉИЋ ГОСТОВАЛИ У ФТ

Хрватски филозоф Срећко Хорват и позоришни редитељ Оливер Фрљић, чије ангажоване представе изазивају бурне реакције не само у региону, већ и у другим деловима Европе, били су 15. септембра учесници Филозофског театра у оквиру

52. Битефа у Народном позоришту у Београду, где су дуже од два сата разговарали међусобно и одговарали на питања публике о мноштву тема - од односа позоришта и друштвене реалности преко проблема фашизације друштва, национализма, неолибералног капитализма, до (не)могућности цивилног отпора и потреби за радикализацијом протеста.

Р.П.Н.

ДАНИ ЕВРОПСКЕ БАШТИНЕ

Народно позориште је и ове године било активан учесник манифестације „Дани европске баштине“. Наиме, у периоду од 17. до 21. септембра, многобројни посетиоци

могли су бесплатно, у оквиру акције „Отворена врата“, да обиђу музеј и зграду театра. У добро осмишљеној тури, уз медијатора Драгана Стевовића, били су у прилици да сазнају најосновније историјске податке о

овом здању културе од националног значаја, упознају се са процесом рада, обиђу гардеробе, радионице, позоришни бифе, музеј... У току обиласка, посетиоци су могли да погледају и актуелну изложбу „Одета и Одидија – Бели и Црни лабуд на сцени Народног позоришта у Београду“ ауторке Милене Јакуковић. Поставка, која ће бити отворена до средине новембра, представља својеврсни омаж нашим најзначајнијим балетским уметницама, као и гошћама Националног театра из целог света које су интерпретирале улоге Одете и Одидије у балету „Лабудово језеро“. Манифестација „Дани европске баштине“ у Београду део је велике европске манифестације Савета Европе и Европске комисије, којом се сваког септембра, по истим принципима и са истим симболима, представља наше наслеђе као заједничка баштина европских народа, разноликост култура, традиције, обичаја.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ | ЉУБОМИР БАНДОВИЋ, ИЛИЈА ЧВОРОВИЋ У ДРАМИ ДУШАНА

Аналогни играч у дигитал

Нова сезона на Сцени „Раша Плаовић“, у години када Народно позориште у Београду обележава веома значајан јубилеј – век и по постојања, биће отворена 1. октобра премијерним извођењем култне драме „Балкански шпијун“, чувеног српског савременог драмског писца, романијера, сценаристе, позоришног и филмског редитеља, академика Душана Ковачевића. Инсценацију овог комада, који говори о односу власти и појединца, и у којем се може видети сатирична фарса, али и примесе политичке драме, потписује Тања Мандић Ригонат, а главног јунака Илију Чворовића, чији је живот испрелетен прошлосту, коју су обележили рат и рањавање, а потом хапшење и робијање на Голем отоку, и мучном свакодневицом, тумачи један од наших најбољих глумаца средње генерације Љубомир Бандовић.

Осим Илије Чворовића, који живи и делује по свом принципју, а који му јовори да је све сујројно од онога што изгледа да јесте, јунаци „Балканској шпијуну“ су и његова сујроја Даница Чворовић (Нела Михаиловић), браји му Ђура, односно сестра близнакиња (Душанка Глид Стојановић), ћерка Соња (Катарица Марковић), подсијанар Пејтар Јаковљевић, (Милуштин Милошевић) и Радио-сијкерка (Вања Милачић). У ауторском јимју су и Бранко Хојник (сценограф), Ивана Васић (костимограф), Ирена Појовић Драговић (композијор), др Љиљана Мркић Појовић (лекјор), Анђелија Тодоровић (сијручни сарадник за сценски јокреј) и Балша Ђојо (режија видео материјала).

● Ковачевић је у овом комаду написаном 1983. године, заправо, приказао историју душевне кризе у коју запада један опасан човек, некадашњи информбироввац, прикривени присталица стаљинизма, који, провоциран извесним спољним притиском, почиње да уходи свог подстанара, повратника из Париза за кога верује, мада томе све противречи, да је опаки инострани агент. Ко је и какав је данашњи Илија Чворовић?

Данашњи Илија је суви остатак оног некадашњег, Душковог Илије. У времену без политичке идеологије, као потрошач и корисник, Илија је скрајнут, исмејан и заборављен. Илија је аналогни играч у дигиталном времену у коме нема своје место. Док се борио за живот и са животом, он је губио здравље покушавајући да, као и сви Душкови ликови, састави нешто што се саставити не може. Покушава да разуме све неразумнији свет и има потребу да све то логично објасни и томе да име. Идеја да му државни непријатељ живи у кући, на неки чудан начин буди у Илији заспале идеале правичности и зато он креће у беспштедну борбу за народ и државу.

Да ли је за Илијине параноје више заслужан његов страх или, пак, потреба да искочи из сопственог сивица своје свакодневице како би у нечему пронашао смисао постојања?

Више фактора су Илијини мотиви. Све ово већ речено, али и замисао да је од првог контакта с полицијом, који се у комаду помиње, он пред својом супругом мањи мушкарац. Временом је изгубио самопоуздање и заборавио зашто се она удала за њега. И то је мотив. У сваком случају, појава подстанара, као потенцијалног страног агента, отвара Илији могућност, како он сам каже, да умре као поштен човек, срећан што је макар једног младог човека извео на прави пут. Спартанци су имали идеју о идеалној смрти под непријатељским мачем, у борби...

● ... А, Илија?

Илијина идеална смрт је исто то, али да умре на задатку као обавештајац.

● Бројни позоришни и филмски теоретичари доживљавају Чворовића као човека који представља типичан пример параноика који је настао захваљујући репресивном

Бандовић је у Националном театру, у периоду од 1995. године до данашњих дана, као јосијујући глумац, остварио неке од својих најбољих позоришних улога. Дебитовао је ролем Голуба у представи „Последња бијка кнегиње Милице“, а јоштом је играо и у „Сну лејне ноћи“ (Никола Врашило), „Сакајом Билију са Инишмана“ (Бабибоби), „Демону“ (Менаше), „Јанезу“ (Горазд Крајни), „Женидби“ (Катарица), „Великој драми“ (Бајрић), „Зечијем насију“ (Воја Јарчевић), „Покојнику“ (Младен Ђаковић), „Хеди Габлер“ (Судија Брак)... На Великој сцени, већ десет сезона, својом игром и даље снажно илени јажњу јублике као Хасан Целебџија у Селимовићевој драми „Дервиш и смрт“, у режији Ђона Савина, док на „Раши Плаовићу“, од краја марта прошле године, иакође, веома убедљиво, тумачи лик Пејтра у представи „Царство мрака“, по шекспиру Лава Николајевича Толстоја, у јосијавци Ђора Вука Торбице.

КОВАЧЕВИЋА „БАЛКАНСКИ ШПИЈУН”

ном времену

комунистичком систему у Југославији. Дакле, да би доказао да је лојалан, а већ је прошао тортуру, почиње да ради и оно што не би требало да ради. Да ли је Илија, „са становишта свог идеала”, ипак, у праву?

У неку руку да. Данашње време интернета и свеопштег техничког напретка указује на много перфидније видове шпијунаже и задирања у туђи живот. Том логиком вођен, наравно да се дође до закључка да су сви потенцијални агенти страних служби. Не знају људи с ким живе, а камоли ко је комшија преко пута.

● У оригиналној верзији комада, Илијино психичко стање је, наравно, последица тога што је, као политички затвореник, сламан по ко зна каквим казаматима? А данас?

Код нас је он производ идеалног потрошачког друштва које нема више циљеве. У се, на се и пода се је данашње време. Свако ко иоле помене суштину је скрајнут и изопштен. Илијина потреба за миром у свету и за једнакошћу, у нашој представи је дечија и чиста, растерећена идеологије и амбиције.

● Данас, три и по деценије откада је Ковачевић написао комад, нико више не помиње ни Стаљина ни Информбиро, али параноју, као поремећај друштвене свести, свакако да. Колико је та тема актуелна не само овде код нас, него, уопште, и у свету? Још увек не довољно. Ваљда

више људи треба да страда и више живота да буде упропаштено да би се питали зашто су нам потурили људска права, а одузели људско достојанство. Неограничена слобода је анархија без реда и закона. Боље нас јако све ово.

Бандовић смајра да је време у којем је Ковачевић 1984. године, заједно са Божидаром Николићем режирао истоимени филм, било последње време када су постојали пољитички идеолошки негодни људи. „Овде, већ при деценије, нико није родијао збој пољитичкој деловања. У међувремену, шпијунажа је постала део свешкој фолклора. Шпијунажу су, у великој мери, олакшале друшћивене мреже и интернет. Ко год да има друшћивене мреже у прилици је да шпијунира, али је истовремено и шпијуниран“.

● Колико је за глумца, са једне стране, оптерећење, а са друге, пак, изазов, тумачити једну овакву улогу коју је у антологијском филмском остварењу из 1984. године, маестрално одиграо чувени Данило Бата Стојковић?

Већ сам негде рекао, најбоље ћу одати поштовање Бати ако

покушам да дигнем лествицу. Мене су учили да, ако постоји васпитано и неаваспитано, сигурно постоји и преваспитано. Храбро, без страха, с пуним поштовањем према претходној генерацији, стварамо своје висине и домете. Иначе, у супротном, све ово не би имало смисла.

■ Микојан Безбрадица ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ОЛГА ДИМИТРИЈЕВИЋ

Национализми су слични

Представа „Топографија раја“, коју је Народно позориште у Београду реализовало у сарадњи са театрима из Шведске, Шпаније, Данске и Немачке, премијерно је изведена 25. августа на сцени Краљевског драмског позоришта „Драматен“ из Стокхолма. Комад је одигран у два премијерна термина, поподневном и вечерњем, а одушевљена публика на оба извођења дуго је аплаудирала и враћала глумце неколико пута на бис. Ауторски пројекат данске уметнице Мадам Нилсен који кроз тему „национализма“, осим Народног позоришта и „Драматена“, повезује Театар Лиуре из Барселоне (Каталонија, Шпанија), Академију сценских уметности Лудвигсбург (Баден - Виртемберг, Немачка) и Краљевско позориште из Копенхагена (Данска), изведен је у оквиру „Бергман фестивала“, престижне интернационалне театарске манифестације. Нилсен, међународно призната ауторка разноврсног жанровског стваралаштва, кроз пет сегмената спојених у заједничку целину бави се преиспитивањем очувања сопственог језика и националног бића у данашњој Европи, а у једном од делова представе, који редитељски потписује Олга Димитријевић, улоге тумаче глумци Народног позоришта Павле Јеринић и Сузана Лукић.

У интервјуу за „Позоришне новине“ Олга каже да су сва-

ку екипу из пет земаља чинили предивни људи са којима је било задовољство радити и упознати их, док за реакције публике наводи да су биле врло занимљиве и

Олга није могла сигурношћу да одговори каква је будућност представе с обзиром на то да, како је истакла, многа која зависи од копродукцијских планова и даљих фестивалских позива. Ипак... „Надам се да ће бити прилике следеће године да сви видимо представу и у Београду“, каже наша познатна драматургиња, драмска сценаријалица и редитељка.

у том контексту наглашава да је после свега не би „изненадило да представа крене у дуготрајан фестивалски живот”.

„Мадам Нилсен је желела да на сцени мапира различите европске националне идеје, и да преиспита како сами актери националистичких струја замишљају свој „рај”, и како би се он, по њима, идеално представио на сцени. Поставањем тих различитих визија на сцену у исто време, добија се комуникација између њих, види се како идеје савремене европске деснице добро комуницирају међусобно, и истовремено се види ко би био све искључен из тих визија. Овим мапирањем

указује се на мале разлике и бројне сличности савремених десних идеја са којима данашња Европа апсолутно не зна шта да ради.

● Дакле, сви ти проблеми с национализмом, који данас постоје у Европи, на неки начин, су међусобно слични?

Апсолутно. На крају нам је било чак и смешно колико наизглед различите националистичке идеје и визије деле потпуно исте мотиве, од визија незапљане славне прошлости, преко односа према женама, до односа према мигрантима.

● Шта сте ви конкретно, у својих „15 минута“, заједно са Павлом и Сузаном, извукли у први план?

Текст на основу ког смо радили наш део представе заснован је на истраживачком боравку Мадам Нилсен у Београду, у јануару ове године. Ми смо ушли у сценску дебату са самим тим текстом, и покушали смо да из позиције европске периферије у тих 15 минута проговоримо о томе како нас центар види, уз неизбежан аутоиронијски отклон.

● Колико је било захтевно све то укомпоновати у преостале четири целине с обзиром на то да су осим језичких, сигурно постојале и друге баријере, пре свега, на нивоу „сукоба“ различитих мишљења и естетика?

Било је мало времена, али цела екипа је уложила сву своју енергију, радну дисциплину и ентузијазам да се све стигне. Естетске разлике између појединачних епизода, као и језичке баријере, покушали смо да искористимо за динамику и ритам саме представе, за креирање унутрашње тензије. Опет, интензиван рад био је веома исцрпљујући, и ја сам се све време дивила Сузани и Павлу на вишедневног превазилажењу својих физичких граница.

● Овај део, у вашој режији, на основу критика и реакције публике, свакако је показао, у естетском и на уметничком плану, да ми, заиста, јесмо, део европског театра?

Мислим да нас не би ни звали у цео пројекат кад нас не би перципирали као део савремене европске театарске сцене. На самом лицу места, тај наш део добио је заиста добре критике и привукао доста пажње, и на редитељском и извођачком плану.

■ Микојан Безбрадица ■

ХАЦИ НЕНАД МАРИЧИЋ О УТИСЦИМА ПОВОДОМ ПРЕМИЈЕРЕ ПРЕДСТАВЕ „ПЛУТО“ У ЧУВЕНОМ ЕПИДАУРУСУ И ТУРНЕЈИ ПО ГРЧКОЈ

Раскошан валцер уз звуке балканског бенда

Аристофанова комедија „Плутос“ у адаптацији и поставци једног од најзначајнијих српских редитеља Никите Миливојевића, премијерно је одиграна 13. јула у чувеном античком театру у Епидеурису на Пелопонезу, у оквиру престижног „Атинског фестивала“.

Представа је настала на основу протокола о дугорочној сарадњи између Народног позоришта у Београду и Националног театра Грчке из Атине, који су у октобру прошле године у српској престоници потписали управници Дејан Савић и Статис Ливатинос.

Ушћој и данас веома актуелној њрици, коју је велики комедиограф сцаре Грчке и ошћар крићичар своја доба најисао као брићку сачиру на њолићичке њрилице, све осћале роле итрају илумци Националној ићеићра из Аћине. У овом њројекћу, из Народној њозорићића у Беоћраду, у чијим радионићима су ураћени косћими, осим Марићића и косћимоћрафкиње Меденице, учесћује и њродуценћ Вук Милећић.

Овај изузетни позоришни подухват, између осталог, остаће упамћен и по томе што се са те, за Грке свете сцене, старе 2500 година, први пут зачуо и српски језик захваљујући глумцу Хаџи Ненаду Маричићу који тумачи улогу Хоровоће.

„Све је деловало као сан за који знаш да ће једном да се заврши, али не желиш да се будиш и пушташ га да траје“, преноси Маричић своје прве утиске у разговору за „Позоришне новине“ и додаје да су колеге из Атине, када се први пут сусрео са њима, неколико недеља уочи премијере, „већ имали скоро целу представу готову“.

„Било је више него необично приступити новом задатку. Требало је научити грчке шлагворте и инструмент бас бубањ, који до тада нисам свирао. Уз осмех, композитор Ангелос Тријандафилу, уверавао ме је да то неће бити баш тако тешко. Његови музичари, као и глумци, указали су ми поверење и стрпљиво чекали да пронађем своје место. Њихова помоћ није изостала све до самог краја. Део свог бића усмерили су и на то да ми и на самој премијери буду од помоћи“, каже наш саговорник и напомиње да су се пробе у оквиру академије атинског Националног театра одржавале под ведрим небом како би

уметници своје гласове припремили за отворен простор.

У међувремену, како каже, стигли су и костими Марине Меденице па је балканска група глумаца и музичара напоскон могла да почне једну необичну игру која их је заносно, кроз атинске вечери, носила ка Епидеурису.

„Уверавали су ме глумци да ће, када дођемо тамо, све добити свој смисао и да ће нам то место пружити све што нам у том тренутку треба. Нисам их тада разумео. Неки од њих су то већ доживели и са поносом су те наступе истицали. Дан када смо дошли на то, позоришно свето место заувек ћу памтити, јер је свако од нас имао осмех на лицу какав раније никада у позоришту нисам видео. Био је то свечани чин који смо тихо прославили, ишчекујући стрпљиво оно што нас за пар дана чека. Ноћи након вечерњих, касних проба завршавали би у тавернама малог места Епидеурос, које су ми најбоље говориле о значају тог места и фестивала. На сликама у локалној таверни видео

Епидеурис

сам читав један свет, који представља историју светског позоришта. Највећи светски уметници, позоришни редитељи и глумци прошли су кроз то мало место и оставили своје потписе на сликама - Марија Калас, Ирена Папас, Кевин Спејси, Хелен Мирен, Итан Хок... Призори тог античког позоришта са почетка фестивала, педесетих година прошлог века, остављали су ме без даха. Пре сна би се сви окупили крај мора, отимајући још мало лепоте од тог чаробног места. Ипак, требало је прво скупити сву енергију, јер је тренутак премијере био веома близу“, присећа се Маричић.

Више од 12.000 гледалаца, у препуном и величанственом Епидеурису, с одушевљењем и бурним аплаузима наградило је комплетну глумачку и ауторску екипу ове представе, а међу њима били су и чланови званичне делегације Републике Србије - министар културе и информисања Владан Вукосављевић, помоћник министра културе Ивана Дедић и председник Управног одбора Народног позоришта Александар Гаталица.

„Из целе Грчке, колоне аутомобила и аутобуса приближавале

Хаџи Ненад Маричић и Никита Миливојевић

Плућо је боћ новца, Побуља, а њрича о њему је, као и све Арићифанове њриче, њоучна: два Аћићана оћорчени збоћ чићњенице да се лоши људи лако и брзо боћиће док вредни и њошћени осћају сиромашни, иду у њророчићиће Делфе да заћраже савей. Добију њоруку да њрвој човека коћ срећну у њовраћку њреба да њоведу са собом. И срећну слејца. Зачуде се, збуне, мећућим, кроз разовор оћкрију да је ћо, у сћвару, Плућо...

су се великом Епидеурису. У тишини, да не надјачају песму зриковаца, пролазила је публика поред наших гардероба. Окружени медитеранским растињем, проверавали смо гласове, инструменте, слушали последње инструкције и певали сонгове који су се ускоро зачули са најакустичније сцене на свету. Осим радости, у нашим бићима није било ничег другог. Стрепња је остала иза нас. Смешкали смо се заједно, кореографкиња Амали-

ја Бенет, Никита и ја, знајући већ проверени рецепт: *Бићи сћреман ћо је све...* Отишли смо на своје позиције ишчекујући да падне мрак. Док су гледаоци спремно чекали почетак, ми смо могли само да чујемо зриковаце који нису прекидали своју песму, не марећи за нас. Трубачки оркестар убрзо је заменио њихову симфонију. Представа једног Србина, Миливојевића, закорачила је у историју фестивала... Све ми се сада чини као један велики плес, пун смеха, са сцене и из публике. Баш као некакав раскошан валцер који сви играју, уз звуке балканског бенда. Антички комад на свом извору заплесао је пред грчком публиком која као да га је први пут чула, гледала“, прича Маричић и додаје да су гледаоци тако реаговали све време, током извођења представе.

Он истиче да је Миливојевић веома добро разумео шта то недостаје и „њима“ и „нама“, односно, како каже, схватио је ко је у ствари наш „Плутос“, бог новца, како нам улепшава живот и како нас чини тужнима.

„Баш као у античком позоришту *deus ex machina* решава крај представе и као што ми име говори, изненада нудим решење, песмом. Чекао сам са осмехом излазак на сцену и поделио тај тренутак са звездама, гледајући у њих, говорећи им да је то за мог недавно преминулог професора Бајчетића. „Идемо полако“. У тишини сам рекао музичарима да је време да кренемо. Док се оркестар кретао иза мене, клизило

је све у вечност. Тако се човек осећа у том тренутку. Можда... нисам сигуран. Више није био битан ни дуг аплауз, који је засигурно говорио о правој уметничкој победи. Важно је било само да смо били ту. Сутра, на првој репризи, је донело још једну такву ноћ, са још више гледалаца, са још снажнијом песмом зриковаца, а након тога свитање. Позоришна ноћ завршила се најлепшим изласком сунца у мом животу. Тако сам завршио сан у маленом селу Епидеурису. Као да сам ту заувек зауставио свој дах. Никита је Марини и мени у длан спустио успомену. Камен из Епидеуриса понели смо за Београд“.

Месец и по дана касније, крајем августа, уследила је мини турнеја представе „Плутос“ по Грчкој.

„Сви смо били радознали хоће ли публика и сада реаговати на исти начин. Требало је поновити онај занос и играти још боље. Чекала су нас извођења у позоришту у Петруполи, Елефсини, Солуну, Херодовом Одеону и у Папагоу. Пред хиљадама гледалаца комедија је све више расла и као да је сама стасавала за игру под Акрополисом. Херодов Одеон у Атини био је за све место којем смо дали, ипак, највећу пажњу. Публика која је позната по својим високим критеријумима, спремала се да провери наше умеће. Са друге стране, група вештих уметника ишчекивала је више од свега управо ту публику. Штипао сам се током пробе, гледајући у античке зидине, стубове акропоља, у неверици да је све оно о чему сам маштао као дечак, сада ту, око мене. Пун Одеон и дугачак аплауз након наше представе, као да су нас за неко време послали да се дружимо са античким, позоришним боговима. Мир и спокојство могло је да се прочита на нашим насмејаним лицима“.

Маричић напомиње да је, управо, зато последња представа у оквиру грчке турнеје, у позоришту у Папагоу, у Атини, „била за нашу душу, песма за наш грош“.

„Осетила је то публика и готово нам се чинило да ће нам се сваког трена придружити на сцени. Уживали смо заједно у представи која Грцима увек на крају измама сузе... Мој сан још увек траје и тако ће бити док год траје сећање на људе са којима сам стварао ову божанствену античку комедију“, каже с поносом наш саговорник.

У међувремену, представа је, такође с великим успехом, изведена прекиноћ у београдском Сава центру и синоћ, у Српском народном позоришту у Новом Саду. Сан Хаџи Ненада Маричића може да се настави...

■ Микојан Безбрадица ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОДРЖАНА ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ ТЕАТРОЛОГА МИЛОВАНА ЗДРАВКОВИЋА

Анегдоте и цртице из позоришног живота

Духовитост, хумор и анегдоте, никако нису суштина театра, већ само једна од његових најкориснијих, најпријатнијих и најефикаснијих елемената. Све ово, али и још много тога што је у вези са анегдотом, том кратком књижевном формом, која садржи истините или измишљене приче о догађају из живота познате личности, живуће или историјске, односно причу из живота одређене средине или друштвене групе, свакако да је имао у виду Милован Здравковић док је припремао своју најновију књигу која је и у самом наслову добила јасну одредницу – да је реч о анегдотама из позоришног живота.

Ово веома драгоцену театарско штиво, чија је промоција одржана 22. септембра у Музеју Народнoг позоришта, аутор је разврстао у више целина називајући их „Патриотско – родољубиве“, „О утицају политике на позориште“, „Однос према великим уметницима“, „Однос према колегама“, „Глумци и надимци“...

Шале и анегдоте бројних писаца и позоришних глумаца, од Јо-

кима Вујића до Петра Краља, а које је Здравковић прикупио током вишегодишњег истраживања, не само да говоре о њиховим личностима и нарави, већ и духу времена у којем су настајале.

Здравковић каже да је овом књигом желео да направи одређену врсту погледа на театар зато што анегдота, како је оценио, нека-

да хуморно, а некад врло сурово, приказује стање не само у театру, већ и целом друштву.

Према његовом мишљењу, позоришни ствараоци могу да буду пристрасни, али је анегдота увек објективан траг у времену.

Здравковић напомиње да је, истражујући историју позоришта, као професор, наишао на различите занимљивости из позоришног живота које су га понукале да најприје почне о томе размишљати, а онда и да све то обједињује.

Највећи број анегдота посвећен је глумцима (Чича Илија Станојевић, Раша Плаовић, Добрица Милутиновић, Љубинка Бобић, Љубиша Јовановић, Милвоје Живановић, Стево Жигон, Љуба Тадић, Драган Николић, Зоран Радмиловић...) али и управницима и драмским писцима (Јоаким Вујић, Јован Ђорђевић, Милан Ђоковић, Бранислав Нушић, Јан-

ко Веселиновић, Бора Станковић, Стеван Сремац...), као и разним државницима и политичарима.

У рецензији насловљеној „Заводљивост анегдотског жанра“, Мирко Жарић наводи да из ових анегдотских приказа понекад можемо више да сазнамо о појединим личностима, њиховим

Осим аутора и рецензија, о књизи су говорили в.д. директори Драмe Народнoг позоришта Жељко Хубач, шефцроло Радомир Пушник, уредник Белмедије Александар Гаон, лектор и коректор Александра Милошевић и драмски уметници Милан Цаци Михајловић и Весна Сићанковић.

карактерним особинама и нарави, него ли из позоришних критика угледних хроничара театарског живота.

„Прави хумор и духовитост, имају задатак да код онога који анегдоту слуша или чита, произведе општу раздраганост, јер она

приказује саму слику „живота на позорници“ или изван ње, а њихово опажање треба да произведе извесно узбуђење које именујемо комиком или смехом. И ту код Здравковића имамо неуједначене резултате, све у зависности ко је те анегдоте испрочио или забележио. Умногоме зависи од духовитости и инвенције самог казивача анегдота. Очито, Здравковић се сретао у својим истраживањима са људима различитог интелектуалног знања, знатижеље, склоности за приповедање и доховитости“, приметио је Жарић.

Он напомиње да ова књига, компонована у двадесет поглавља, успева да спасе од заборава „прегалаштво анегдотског жанра“ из историје нашег позоришног живота, и у том смислу представља лепо штиво, које ће читаоце забавити и орасположити.

„Само човек велике и несумњиве љубави и преданости позоришту, какав је Милован Здравковић, могао је читаоцима да подари књигу овако богату живписним и животним причама и садржајима“, оценио је Жарић.

■ Р.П.Н. ■

ВЛАДИМИР ЈОВАНОВИЋ: ПЕТИ ЧИН - ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ (3)

ФЕЛТОН

Привлачна глума и кристално јасан глас

Следећа значајна улога Гордане Јевтовић била је улога Микаеле у Бизеовој опери „Кармен“, у којој је први пут наступила у Београду, 17. новембра 1973. године, заједно са Бредом Калеф (Кармен), Стојаном Ганчевим (Дон Хозе), Јованом Глигоријевићем (Ескамиљо) и Бориславом Пашћаном за диригентским пултом. Млада и шармантна, веома музикална, са особитим смислом за топлу и пластичну певачку фразу, са изузетно лепим и чистим гласом, сјајна глумица која је одмах освојила публику присношћу, топлином и искреношћу своје креације, она је те вечери приказала Микаелу са девојачком нежношћу и дубоко доживљено.

Непуне две године касније, 11. априла 1975, Гордана је положила аудицију у Ковент Гардену у Лондону после отпеваних арија Розине из Росинијевог „Севилског бербера“ и Ђилде из Вердијевог „Риголета“, и добила позив да у новембру исте године наступи на тој чувеној оперској сцени као Микаела у шест представа „Кармен“.

Горданине наступе у улози Микаеле у Ковент Гардену 31. октобра, 3, 6, 12, 15. и 18. новембра 1975. са Ружом Поспиш Балдани (Кармен), Педром Лавиргенмом (Дон Хозе), Мајклом Девлином (Ескамиљо) и диригентом Хесус Лопез Кобосом, публика је поздравила дуготрајним аплаузима на отвореној сцени, док су музички критичари истицали њено складно и музикално певање, неуобичајено привлачну глуму и њен глас као један од најлепших који се у последње време чуо на сцени Ковент Гардена. Ове представе су широм отвориле врата даљим њеним гостовањима на европским сценама, тако да је већ 14, 18. и 21. децембра исте године са великим успехом тумачила ту улогу у Торину, у позоришту Teatro Regio, са Ружом Поспиш Балдани (Кармен), Жилбером Пиом (Дон Хозе), Мариом Серенијем (Ескамиљо) и диригентом Питером Магом. У некадашњој Југославији такође је више пута гостовала као Микаела, најпре у Загребу на концертном извођењу „Кармен“, 14. јуна 1975, са познатим француским оперским уметницима Вилмом Мишел (Кармен), Жилбером Пиом (Дон

Као Ђилда у представи „Риголето“, 1974.

Хозе) и Аленом Фондаријем (Ескамиљо), када је „својим чистим и кристално јасним гласом одушевила посебно аријом Микаеле из трећег чина“, („Око“, Загреб, 26. јун – 10. јул 1975) а затим у Марибору, Риједи и Сплиту, где је последњи,

тридесет осми пут у овој улози наступила 23. маја 1995. године.

Гордана је 1. фебруара 1974. године први пут играла Ђилду у Вердијевог „Риголету“ на сцени Народнoг позоришта у Земуну као партнерка Јована Глигоријевића (Риголето), Предрага Протића (Војвода од Мантове), Живана Сарамандића (Спарачучиле) и Олге Милошевић (Мадалена), а под диригентском палицом Богдана Бабића.

Тумачење Ђилде је за њу тада била изванредна прилика да се коначно потврди у једној улози „првофаха“, коју је она искористила на најбољи начин, тако да је за врхунско музичко-сценско остваривање судбине ове трагичне Вердијеве

јунакиње добила не само дуготрајне аплаузе публике и одличне критике него и Награду Народнoг позоришта у Београду за сезону 1973/74. године.

У то време најмлађа солисткиња београдске Опере, она је 10. октобра 1975. године први пут самостално наступила на некој иностраној сцени и то у Народном дивадлу у Прагу, где је са Николом Митићем (Риголето) и Звонимиром Крнегићем (Војвода од Мантове) постигла као Ђилда запажен успех, баш као 17. и 23. марта 1983, када је на гостовању у СССР-у одушевила публику у Театру опере и балета у Новосибирску и Алма Ати. У некадашњој Југославији такође је самостално више пута тумачила Ђилду у Новом Саду, Скопљу, Сплиту и Сарајеву, док је са београдском Опером исту улогу певала у Нишу, Свегозареву, Крагујевцу и другим градовима у Србији.

После четрнаест година учествовања у тридесет пет представа „Риголета“ у земљи и у свету, Гордана је последњи пут тумачила улогу Ђилде 23. јануара 1988. на сцени Народнoг позоришта у Земуну.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2018/19.

ОКТОБАР 2018.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

11. ЧЕТ. 19.30 ИВАНОВ
драма А.П.Чехова
13. СУБ. 19.30 ИВАНОВ
драма А.П.Чехова
31. СРЕ. 19.30 НАЦИОНАЛНИ ДАН РЕПУБЛИКЕ КОРЕЈЕ

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

(Карте у продаји на благајни МАДЛЕНИАНУМА)

08. ПОН. 19.30 КАРМЕН
опера Жоржа Бизеа
19. ПЕТ. 19.30 ТРАВИЈАТА
опера Ђузепе Вердија
24. СРЕ. 19.30 ДОН КИХОТ
балет Лудвига Минкуса
27. СУБ. 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА
опера В. А. Моцарта
28. НЕД. 19.30 ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ
балет по мотивима романа Милорада Павића, копродукција са Опером и театром Мадленианум
29. ПОН. 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН
опера Ђоакина Росинија

ГОСТОВАЊА

- 04.10. ЦАРСТВО МРАКА - Фестивал MESS, Сарајево
- 12.10. БОЛИВУД - Студентски град
- 17.10. МОЈЕ НАГРАДЕ - Бечејски фестивал монодраме (BE:FEMON)
- 18.10. БОЛИВУД - Фестивал „Позориште у једном дејству“, Младеновац
- 18.10. КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА - Чачак
- 20.10. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН - Дани Зорана Радмиловића, Зајечар
- 28.10. ВЕЛИКА ДРАМА - Рума

01. ПОН. 20.30 БАЛКАНСКИ ШПИЈУН / ПРЕМИЈЕРА
драма Душана Ковачевића
02. УТО. 20.30 БАЛКАНСКИ ШПИЈУН
драма Душана Ковачевића
03. СРЕ. 20.30 БАЛКАНСКИ ШПИЈУН
драма Душана Ковачевића
04. ЧЕТ. 20.00 ВОЗЉУБЉЕНИ УЧЕНИЦИ
свечани програм у организацији задужбине „Доситеј Обрадовић“
05. ПЕТ. 20.30 КЊИГА ДРУГА
драма Бранислава Нушића
06. СУБ. 20.30 ЖЕНИДБА
комедија Николаја В. Гогоља
07. НЕД. 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
драма Лукаса Берфуса
08. ПОН. 20.30 БИЗАРНО
црна комедија Жељка Хубача
09. УТО. 20.30 БЕЛА КАФА
комедија Александра Поповића
10. СРЕ. 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
комедија Оскара Вајлда
12. ПЕТ. 14.00 XXII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА
Селекција финалиста (улаз слободан)
13. СУБ. 20.00 XXII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА
Финале такмичарског програма
14. НЕД. 20.30 ЕЛЕКТРА
драма Данила Киша
15. ПОН. 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
драма Ерика Е. Шмита
16. УТО. 20.30 БАЛКАНСКИ ШПИЈУН
драма Душана Ковачевића
17. СРЕ. 20.30 СИРАНО
драма Едмона Ростана
18. ЧЕТ. 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ
по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
19. ПЕТ. 20.30 ПУ СПАС ЗА СВЕ НАС
монодрама по мотивима дневника Диане Будисављевић
20. СУБ. 20.30 НАШИ ДАНИ
драма Жељка Стјепановића, гостује Народно позориште Републике Српске
21. НЕД. 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА
драма Тенесија Вилијамса
22. ПОН. 20.30 ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ
драма Федерика Гарсије Лорке
23. УТО. 20.30 БЕЛА КАФА
комедија Александра Поповића
24. СРЕ. 20.30 ЦАРСТВО МРАКА
драма Лава Н. Толстоја
25. ЧЕТ. 20.30 КОВАЧИ
комедија Милоша Николића
26. ПЕТ. 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
комедија Оскара Вајлда
27. СУБ. 20.30 МАСЛАЧАК И РЕТАРД
драма Младена Поповића, гостује Академија уметности
28. НЕД. 20.30 БОЛИВУД
мјузикл по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
29. ПОН. 20.30 НА ДНУ
драма Максима Горког
30. УТО. 20.30 ЗЛИ ДУСИ
Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
31. СРЕ. 20.30 ДЕВЕДЕСЕТЕ
драма Горана Миленковића

the Globe
Београдске
НОВОСТИ
МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

ПОШТОВАНА ПУБЛИКО,

ЗБОГ РЕНОВИРАЊА ФАСАДЕ ЗГРАДЕ
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ,
БЛАГАЈНА ЈЕ ПРИВРЕМЕНО ИЗМЕШТЕНА ПОРЕД
УЛАЗА НА СЦЕНУ „РАША ПЛАОВИЋ“, ФРАНЦУСКА 3.

ЗАХВАЉУЈЕМО ВАМ СЕ НА РАЗУМЕВАЊУ.

www.narodnopozeriste.rs